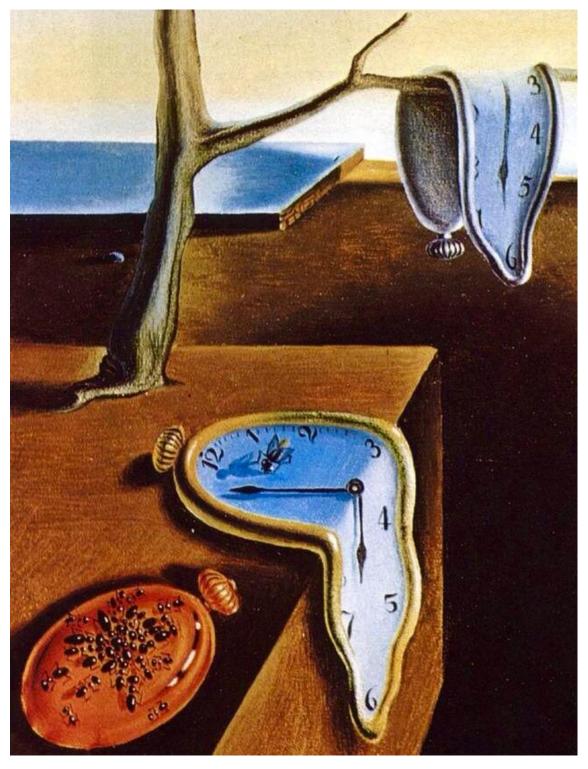
Metafísica II

Propietats, identitat i canvi

Primavera, 2025

Aquests apunts poden contenir imprecisions.

No són substitut d'anar a classe, ni pretenen suplir la docència.

Metafísica II

-1-

El debat sobre les propietats

Professora: Marta Campdelacreu Arques (marta campdelacreu@ub.edu)

1.1 Introducció

La *neu*, la *pissarra de classe* i el *full net* són tres objectes particulars que semblen compartir una característica: la blancor. No comparteixen, en canvi, la fredor. D'aquí sorgeix el debat sobre les propietats: l'observació que hi ha objectes que comparteixen, o no, certs aspectes.

Sorgeix la pregunta: existeixen aquestes entitats?

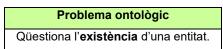

Figura 1. Problema ontològic

Suposant que l'entitat compartida existeix, la metafísica es pregunta per la seva naturalesa.

1.2 Arguments a favor de l'existència de les propietats

El primer pas vers resoldre el misteri és la **intuïció**. Tanmateix, hi ha moltes ocasions on el sentit comú s'equivoca. Així, per què no s'hauria d'equivocar en assumir l'existència de les propietats?

Argumentar que les propietats existeixen perquè la intuïció així ho indica és molt feble.

1.1.1 L'argument de *l'un sobre els molts* (o el problema dels universals)

L'argument de l'un sobre els molts és de tipus ontològic o metafísic.

	L'un sobre els molts
Supòsit	L'existència dels particulars (objectes com <i>camions</i> o <i>culleretes</i>); almenys, alguns.
Fet 1	L'observació o l' experiència indica (justifica) que molts particulars comparteixen la mateixa característica: són exemplars d'un mateix <i>tipus</i> .
Fet 2	No es pot donar compte del Fet 1 només acceptant l'existència dels particulars, objectes, exemplars.
Conclusió	A part dels particulars, existeixen les propietats (<i>tipus</i> , <i>característiques</i>).

Figura 2. L'argument de l'un sobre els molts

Els **particulars** només poden existir en **un** lloc; però les **propietats** poden aparèixer en **múltiples** instàncies alhora. D'aquí li ve el nom: l'*una propietat* sobre els *molts particulars*.

1.1.2 Argument de la referència

L'argument de la **referència** és de tipus **semàntic**. Se subdivideix en dos sub-arguments:

	Es basa en er	nunciats com:			L'Emma	és humana
		Una teoria semàntica que		Terme singular	Predicat que	
	Assumpció	postula que cada entitat		que refereix	refereix una	
		lingüística refe	reix a	lguna cosa.	l'Emma.	propietat.
Predicats	No sembla qu	e es puguin utilit	zar ob	jectes per prec	licar propietats: els d	objectes són
Tredicats	entitats singul	ars, però els pre	predicats atribueixen la mateixa cosa a diferents objectes.			
	Dos particu	lars no són prob	emàti	cs; ho són les	Hèsper	és Fòsfor
	oracions que combinen termes diferents				Terme singular.	Terme singular.
	Teoria semàntica resultant				s refereixen objecte	s, els predicats
				ixen a les propietats (<i>atribuïdes als objectes</i>).		
	Els mots	marcats són ter	mes	El vermell s'a	Il s'assembla més al taronja que al blau .	
	sing	ulars abstractes	s: no	El verd és un	color.	
Termes	refereixe	n un objecte sing	jular.	La humilitat (	at és una virtut.	
singulars	Assumpció	Una teoria sen	nàntic	a segons la qu	ns la qual les expressions en les quals es	
abstractes	Accumpcio	divideixen les oracions refereixen alguna entita			lguna entitat.	
	Però la contribució de vermell, taronja o humilitat és difícil d'explicar en termes d			termes d'objectes.		
	Proposta Pels termes singulars abstractes el referent és u				na propietat .	
	També mostra que les propietats poden tenir propietats.					

Figura 3. Sub-arguments de l'argument de la referència

Un dels aspectes més difícils d'explicar és que una cosa estigui en més d'una cosa alhora.

1.1.3 Argument de la quantificació

Quantificació				
	La teoria sobre el compromís ontològic dicta que s'està compromesa amb l'existència			
Supòsit	de les entitats sobre les quals es quantifica (diem, pressuposem, que existeixen) quan es			
	fan afirmacions vertaderes .			
	La Maria té les mateixes virtuts que els seus pares. Mostren compromís ontolò			
Exemples	Els vestits que estaven a l'amari eren del mateix color. vers les virtuts, els colors, les			
	Les característiques adquirides no s'hereten.	característiques adquirides		
Conclusió	Conclusió Els compromisos ontològics no semblen objectes particulars. Les propietats són les millors candidates per a aquestes entitats.			
22314010				

Figura 4. L'argument de la quantificació

1.3 Rols de les propietats

Per presentar una **teoria sobre alguna entitat**, primer cal una caracterització mínima d'allò sobre el qual es vol donar una teoria: en aquest cas, una llista de **rols típicament atribuïts a les propietats**. Al llarg de la investigació es prenen compromisos (*importància*, *inconsistències*).

L'un sobre molts	Les propietats són allò que diferents objectes poden tenir en comú .
	Les propietats determinen similituds entre objectes
Predicats	Són el valor semàntic dels predicats.
Termes singulars abstractes	Són els valors semàntics dels termes singulars abstractes.

Figura 5. Rols de les propietats en base als arguments anteriors

D'altres rols típicament assignats a les propietats inclouen:

Les propietats fonamenten del fenomen de la duplicació	Les propietats fonamenten els poders causals dels objectes
Dos objectes que comparteixen les	Les propietats que un objecte té determinen
mateixes propietats són duplicats perfectes.	els poders causals que té l'objecte.

Figura 6. D'altres rols

1.4 Universals

Dir que les propietats són universals pertany a la teoria filo-sociològicament més rellevant.

Transcendentals	Immanents
Existeixen de manera separada dels	Existeixen en particulars que les
particulars que les exemplifiquen.	exemplifiquen.
Plató, Russell	Aristòtil, Armstrong

Figura 7. Maneres d'entendre les entitats universals

1.4.1 Universals transcendentals

Formes		Diferents a les entitats particulars en les quals participen.		
Món abstracte		No existeixen en el món sensible, l'espai-temps.		
Exemplificacions		No es perceben en elles mateixes a través dels sentits.		
Lxciiipiii	icacions	Es percep el <i>blanc</i> del full o de la neu, però no se'n percep la forma: la <i>blancor</i> .		
	No existe	ixen de la mateixa mar	era que els objectes particulars.	
	Plató	Són més reals : les formes constitueixen la realitat vertadera de la qual el món		
	Fiato	dels sentits és una mera imitació.		
	Russell	No existeixen de la mateixa manera, però són igual de reals .		
Teories		Existir de manera concreta	Ocupar una regió espai-temporal; estar involucrat en les	
1001100			relacions causals; estar subjecte als canvis ; poder ser	
			percebut pels sentits.	
		Existir de manera	Existir de manera etèria , sense ocupar un espai; no estar	
			involucrat en les relacions causals; no poder ser percebut	
		abstracta	pels sentits. Poden ser independents de la ment.	

Figura 8. Universals transcendentals

Són **formes**: diferents a les entitats **particulars** en les quals **participen**. No existeixen en l'espaitemps (el món sensible), sinó en el **món abstracte** de les formes. No es perceben en elles mateixes a través dels sentits: se'n veuen **exemplificacions**.

1.4.2 Universals immanents

	Particulars	Posseeixen o exemplifiquen els universals.
Categories		Immanents als particulars.
d'entitats	Universals	Múltiplement localitzats en l'espai i el temps, completament presents .
		Donen compte de les similituds entre els particulars .

Figura 9. Categories de les entitats immanents

El màxim defensor contemporani dels **universals immanents** fou David **Armstrong**. Armstrong advoca per la **identitat numèrica** entre universals presents en múltiples particulars.

	Transcendentalisme	Particulars i universals són entitats separades .
	Transcondonacina	És difícil donar compte de la relació.
Relació		Universals i particulars són entitats diferents, però co-
	Immanentisme	dependents pel que fa a la seva existència.
		Són inseparables pel que fa a la seva essència.

Figura 10. Relació entre entitats

Els **universals** poden tenir **diferents aritats** segons la quantitat de **particulars** que involucren: *relació 1-ària*, *3-ària*, *4-ària*... Un exemple de relació *3-ària* seria ... **està entre** ... **i** ... (hi ha tres llocs on incloure entitats).

De l'exemplificació	De la no-existència dels particulars nuus
Per a qualsevol universal N-ari , U , existeixen	Per a cada particular , x , existeix almenys un
almenys N particulars que són <i>U</i> .	universal, <i>U</i> , tal que <i>x</i> és <i>U</i> .

Figura 11. Principis lògics sobre universals

Quan una diu que un particular exemplifica un universal no se segueix que els uneixi una relació; **Armstrong** vol pensar-los en termes d'**estats de coses**. Són maneres particulars com *és* el món.

Estats de les coses	Universals i particulars
Entitats bàsiques ; el món n'està compost.	Constituents dels estats de les coses.

Figura 12. Principis lògics sobre universals

Els universals i els particulars estan units no a partir d'una relació entre ells, sinó en virtut de funcionar com a constituents. Cap d'ells és més bàsic que d'altres.

1.4.3 Universals i la relació de causació

Així doncs, en l'immanentisme:

Universals	Particulars
Fusionats en els	estats de coses.

Figura 13. Fusió dels universals i els particulars

A vegades es diu que els **universals** són, en algun sentit, **parts (pròpies) dels particulars** que els *exemplifiquen* (si bé en Armstrong no hi ha exemplificació).

Part pròpia
Part d'un objecte que no és tot l'objecte (anomenat part impròpia).
La localització espai-temporal de les parts pròpia i impròpia sembla coincidir.

Figura 14. Part pròpia

Armstrong considera que la part pròpia universal (*la blavor d'una cadira*, *la duresa d'una taula*, *el pes d'una pilota*) no és espai-temporal. Però les relacions causals es donen en l'espai-temps i una de les funcions de les propietats és fonamentar-les. Per Armstrong els universals fonamenten els poders causals dels objectes: el pes d'una taula explica perquè cau.

Hi ha dues línies per solucionar el problema (aquesta discrepància sobre els poders causals):

	Els univers	s universals tenen localització espai-temporal i estan en tot l'objecte.				
	Exemples	La	La duresa de la taula està espacialment localitzada en la totalitat de la taula.			
Ted Sider	Exemples	La I	La humanitat d'en Gerard està localitzada en la totalitat d'en Gerard.			
100 01001	Els universals		i l' objecte	estan co-ubicats .		
			Trobjecte	són entitats diferents.		
			estan completament presents a tot arreu on estan exemplificats.			
	L'espai-temps		no és una caixa	on emmagatzemar els universals .		
Armstrong			és la conjunció dels estats de coses.			
	Els universals		són constituents dels estats de coses.			
	Lio anivoio		intervenen en les relacions causals .			

Figura 15. Propostes per resoldre el problema de la situació espai-temporal dels universals

Però es presenta el problema del **regrés infinit de Bradley** amb la naturalesa de les **relacions** que mantenen units els conjunts de propietats que conformen els objectes.

La rosa és vermella.

La rosa exemplifica l'universal monàdic vermellor.

Relació
diàdica:
universal
diàdic
(la rosa, vermellor) exemplifica l'universal diàdic exemplificació.

Relació
diàdica:
universal
diàdic
(⟨la rosa, vermellor⟩, exemplificació⟩ exemplifica l'universal diàdic exemplificació.

Relació
diàdica:
universal

Es dona un **regrés infinit** en els **universals** i els **particulars** fusionant-se als **estats de coses**. Si cada cop es necessita una entitat addicional per explicar la unió entre particulars i universals, s'arriba a una **cadena infinita d'entitats addicionals i explicacions**.

diàdic

	Transcender	Transcendentalista. Evita el Rocceptant que existeix, però això mostra que l'exemplificació és una regrés relació diferent a les altres de manera primitiva: no cal explicar-la.		
Edwards	Evita el			
	regrés			
Armstrong	Immanentista.			
Annourong	Alternativa No hi ha exemplificació: cal un altre mecanisme.			

Figura 16. Propostes per resoldre el problema del regrés infinit

Com que tota teoria necessita algun primitiu, ambdues teories estan en un empat tàcit.

1.4.4 L'ontologia d'Armstrong

Armstrong és un naturalista: considera que la ciència determina què existeix.

Figura 17. Principi Eleàtic

El **Principi Eleàtic** implica que només els universals que participen a les interaccions causals existeixen. Es **descobreix** quins **universals** hi ha *a posteriori*: a partir del **mètode científic**. No es pot descobrir l'existència dels universals amb el raonament *a priori*, resultant en una **ontologia molt restringida**.

Principi d'Exclusió
Si es pot provar a priori que una cosa exemplifica un cert universal llavors aquest universal no existeix.

Figura 18. Principi d'Exclusió

Armstrong rebutja la idea d'universals no instanciats: propietats no exemplificades per cap particular. Tot i que el predicat de ser idèntic a si mateix existeix (es pot expressar), és difícil des d'un punt de vista ontològic determinar si es correspon amb algun universal immanent. Per Armstrong, si ser idèntic a si mateix no està exemplificat per cap particular, no es considera que existeixi com a universal immanent en la seva ontologia

	La disjunció de dos universals.						
	Exemple	Ser transmissor de calor.			Ser transmissor de calor o tenir càrrega		
	Lxcmpic	Tenir càrrega negativa.		•	negativa.		
	Per Armstrong no existeixen:						
		Els universals pas	ssen el	test p	per separat, però el disjuntiu no existeix:		
Disjuntius	Principi	Ser transmissor de d	calor.	Hi	ha entitats que tenen certs poders causals		
,	Eleàtic	Tenir càrrega negati	va.	ре	r tenir càrrega negativa o transmetre calor.		
		Ser transmissor de calor		No afegeix poders causals als objectes que			
		o tenir càrrega negativa.		l'exemplifiquen.			
	Els universals fonamenten Se			Ser transmissor de calor o tenir càrrega negativa faria			
	similituds genuïnes entre genuïnament similars un electró i una paella de						
	е	els objectes. metall, tot i que no ho semblen.			que no ho semblen.		
	La conjunció de dos universals .						
	Exemple	Ser líquid.			Ser líquid i metàl·lic.		
		Ser metàl·lic.		•	Ser ngala Princial no.		
Conjuntius		Els universals passen el test per separat, i el conjuntiu existeix: afegeixen					
	Principi	poders causals nous als objectes que l'exemplifiquen.					
	Eleàtic	El mercuri és metàl·lic i líquid, cosa que dona poders causals diferents a les					
	coses que són només metàl·liques o només líquides.			es o només líquides.			

Figura 19. Propostes per resoldre el problema de la situació espai-temporal dels universals

1.4.5 Referència i quantificació

L'estudi de la semàntica dels predicats ha de distingir-se de la teoria dels universals. **L'ontologia** i la semàntica han de separar-se; pel seu mutu benefici.¹

Fins ara, les teories s'han centrat en les **característiques metafísiques** de les propietats. Però hi ha qui defensa un enfoc de la qüestió sobre les seves **característiques semàntiques**. Els universals d'**Armstrong** no són el tipus d'entitat que satisfarien raons semàntiques com ho farien els **referents** dels predicats o entitats sobre les quals es **quantifica** en el **llenguatge** ordinari.

1.5 Trops

La teoria dels trops afirma que només existeixen els particulars: no hi ha universals.

Argument per l'existència dels universals	Teoria dels trops
Si diversos objectes tenen una propietat , la	Hi ha un munt d' exemplificacions
comparteixen.	particulars, però no se segueix que hi hagi
Aleshores, la propietat és universal.	un universal .

Figura 20. Argument de l'existència dels universals enfrontat a un teòric de trops

Un **universal** és una **única entitat** que existeix en els objectes que exemplifiquen una propietat. Cada objecte amb la **propietat** x té el seu **trop** de x.

Figura 21. Trop

1.5.1 Trops i la relació de causació

Una de les característiques de les propietats és que fonamenten els poders causals.

La debilitat del cable va provocar el col·lapse del pont.

La teoria dels universals imputaria el col·lapse del pont al cable, recipient de l'universal ser dèbil. La teoria dels trops, d'altra banda, afavoreix el trop del cable.

En el cas dels enunciats generals:

Els objectes metàl·lics condueixen l'electricitat.

El **trop** *conduir l'electricitat* és una **propietat** de diversos objectes. Els enunciats en **termes de trops** observen que tots els membres d'un conjunt comparteixen un **trop** (una *propietat*).

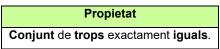

Figura 22. Propietat

Les propietats són necessàries per poder considerar els arguments semàntics:

¹ David Armstrong, *Universals i Realisme Científic*, Volum II (1978).

El vermell és més similar al taronja que	La vermellor d'aquesta cadira és més
al blau .	similar al taronja que a la blavor del cel .
Es dona significat en termes de	To done significat on termos de trons
propietats amb trops.	Es dona significat en termes de trops .

Figura 23. Propietats per arguments semàntics

Pels defensors dels trops (com en Armstrong) no tots els predicats refereixen una propietat.

1.5.2 Relació objectes/trops

A al **teoria de trops** només hi ha els **trops** com a **particulars** i **entitats fonamentals**. Hi ha diverses maneres d'explicar els **objectes** en funció dels trops. Una d'elles és:

Objecte
Feix de trops co-presents.
Trops <i>lligats</i> junts pel fet d'ocupar el mateix punt de l'espai-temps.

Figura 24. Objecte

Els feixos s'obtenen amb la relació de co-presència (compresència).

1.5.3 Semblança entre objectes, semblança entre trops

Semblança entre objectes
Combianiça ontro objectos
Ele chiestes tenen trans exectament cimilare
Els objectes tenen trops exactament similars.

Figura 25. Semblança entre objectes

Però buscar en virtut de què són dos trops exactament similars duu a un regrés a l'infinit.

Així, per exemple, la **rosa** i el **bus londinenc** cadascun tindrà un trop que és exactament similar a l'altre. Anomenem-los **T1** i **T2**. Però com expliquem la semblança entre els trops carmesins **T1** i **T2**? Si seguim amb la proposta, sembla que la semblança entre **T1** i **T2** ha d'explicar-se en termes d'ells tenint trops exactament similars: això és, el que fa els trops carmesins assemblar-se l'un a l'altre és el fet que ells mateixos tenen trops exactament similars. Considerem que aquests trops que tenen **T1** i **T2** són **P1** i **P2**. Però ara hem de preguntar: en virtut de què són **P1** i **P2** similars? La resposta, altre cop, serà que **P1** i **P2** mateixos tenen trops exactament similars; anomenem-los **O1** i **O2**. Però, altre cop, hem de preguntar: en virtut de què són **O1** i **O2** similars? I la resposta serà, altra vegada, que tenen trops exactament similars. La seqüència continuarà infinitament, constituint un regrés a l'infinit, i mai podrem fonamentar la similitud entre trops. Més seriosament, si hem d'entendre la semblança entre objectes en termes de semblança entre trops i no podem fonamentar la semblança de trops, un es podria preocupar que, des d'aquest punt de vista, no podem entendre semblança entre objectes en absolut.

S'han plantejat diverses propostes per solucionar el problema:

Relació	La semblança exacta de trops és una relació interna.			
interna	Problema	Això fa que aparegui una relació de semblança exacta entre ells: un trop .		
IIItorria	Suposa un nou regrés a l'infinit.			
Relació primitiva		La semblança exacta de trops és una relació primitiva.		

Figura 26. Possibles solucions pel problema del regrés a l'infinit en la semblança entre trops

1.5.4 Trops i universals

Un **problema** per a totes les posicions és la **relació entre les propietats i els objectes**. També conflueixen en preguntar-se **quants trops o universals hi ha**: la seva relació amb els predicats.

	És una teoria de la constitució òntica del cosmos.					
	Teoria dels És un esquema per tenir en compte els patrons de varietat, semblança					
	trops	i ordre que es poden trobar en el cosmos i independentment de				
		l'existència dels pensadors que han desenvolupat el llenguatge .				
Campbell	No hi ha correspondència un a un entre predicats significants i trops.					
	Hi pot haver menys o més varietat de trops que de predicats.					
	Els patrons reals de semblança, en lloc de la significació del discurs, marquen la pauta.					
	Una no pot establir una ontologia expandida només construint nous predicats amb					
	significat.	at.				
	Afavoreix la te	oria dispersa de trops, anàloga a la teoria dispersa d'universals				
Simons	d'Armstrong.					
No tot predicat correspon a un tipus de trop.						
	Quins tipus d	e trops hi ha és en general una qüestió d'investigació empírica.				

Figura 27. Vessants de la teoria de trops

La seva motivació és metafísica; no semàntica.

La **teoria de trops** és una teoria molt **dèbil**: explicar quelcom pel fet de ser primitiu és no explicar res. La semblança d'objectes sempre duu a un regrés infinit.

1.6 Nominalisme

El **nominalisme de classes** no nega les propietats: defensa que els objectes que comparteixen una **propietat** formen una **classe**. Per tant, les propietats són reduïbles a classes:

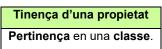

Figura 28. Propietats i classes

Les propietats, doncs, són els conjunts.

Proposa una **ontologia** composta d'**objectes** i **classes** (*considerades, majoritàriament, entitats abstractes*).

1.6.1 Regrés a l'infinit

Armstrong considera que el nominalisme de classes està compromès amb:

(1) Un objecte a té una propietat F si, i només si, és un membre de la classe dels Fs.

Cosa que està sotmesa al **regrés a l'infinit** (com el de Bradley), degut a l'existència de la relació de ser membre de. Se soluciona considerant ser membre de com a una **relació primitiva**.

1.6.2 Característiques de les propietats segons el nominalisme de classes

	D'un so l	membre	Propietat instanciada pe	er a un sol objecte .
Classe	Buida	Les propietats no estan instanciades .		
	Amb els	mateixos membres que una altra Són la mateixa propietat.		

Figura 29. Tipus de classe i la seva propietat consequent

Però sorgeix un **problema**: si només es consideren objectes **actuals** (*que es donen al món propi: tenir cor, tenir ronyó*), totes les classes buides tenen la mateixa proposició. David **Lewis** prova de solucionar-ho considerant que les classes estan fetes d'objectes tant **actuals** com **possibles** (*que pot existir en algun món, per més que no existeixi a l'actual*).

Les propietats són abundants.

Classe
Abstracta.
Pot existir de manera independent a la ment, a nosaltres.
Hi ha tantes classes com maneres de classificar objectes: potencialment infinites.

Figura 30. Classe

Però les **classes no** semblen *prima facie* **adequades** per afirmar que les propietats marquen les **similituds genuïnes** entre objectes: la propietat (classe) de *ser humà* o *ser metàl·lic* o *ser vermell* és tan legítima com la de *ser humà* (sense la disjunció). Sembla que algunes classes marquen similituds genuïnes entre els seus membres i d'altres, no.

Sorgeix un altre problema:

Ordre de l'explicació
Un objecte té una propietat perquè pertany a una classe <i>però no hauria de ser al revés?</i>
Res explica per què els membres d'una classe són membres de la classe.

Figura 31. Ordre de l'explicació

1.7 Teories pluralistes de les propietats

Les teories pluralistes pretenen satisfer totes les característiques intuïtives pre-teòricament de les propietats en base a fer diferències dins de les entitats que es consideren propietats.

Qualsevol **classe de coses**, per més arbitrària i miscel·lània i indescriptible en el pensament i el llenguatge, i per més que sigui supèrflua en la caracterització del món, és tanmateix una **propietat**. Per tant, hi ha propietats en una **abundància immensa**.

El fet d'haver-n'hi amb tanta abundància permet donar compte de les característiques que resulten dels arguments de la referència i de la quantificació. Per a qualsevol predicat que s'inventi, si té condicions d'aplicació ben especificades, hi haurà una propietat.

Figura 32. Propietats segons David Lewis

Però la sobre-abundància de propietats causa problemes quan es vol donar compte dels aspectes metafísics de les propietats: quan dos objectes comparteixen una propietat són genuïnament similars... però això es complica si se'ls han assignat propietats fictícies. A més, afirmar que les propietats dels objectes fonamenten els poders causals dels objectes incorre en el problema de com tractar una propietat inventada.

Seria diferent si tinguéssim no només la incomptable multitud de totes les propietats, però alhora una elit minoritària de propietats especials. Anomenem-les **propietats** *naturals* [...] Les propietats naturals serien aquelles la compartició de les quals genera semblança, i aquelles rellevants per als poders causals.²

La solució de Lewis, doncs, és establir una distinció dins de les classes.

Propietats naturals	Propietats abundants
Quan dos objectes les comparteixen són semblants .	Adequades per les tasques semàntiques de
Fonamenten els seus poders causals.	les propietats.

Figura 33. Propietats naturals i abundants

Però què fa especials a les classes naturals?

Primera opció	Segona opció
Els universals d'Armstrong.	Usar els trops , en comptes dels universals.
Una classe natural es defineix com una classe en al	Tots els membres de la classe instancien trops
qual tot membre comparteix el mateix universal.	exactament similars.

Figura 34. Opcions de Lewis per respondre a la pregunta què fa especials a les classes naturals?

La raó per la qual aquestes teories s'anomena pluralistes és perquè prenen d'altres teories.

Més simplement, un Nominalista prendria com un fet primitiu que algunes classes de coses són propietats perfectament naturals; d'altres són menys-que-perfectament naturals en diversos graus; i la majoria no són naturals en absolut. Tal Nominalista pren *natural* com un predicat primitiu, i no ofereix cap anàlisi d'a què es refereix en predicar-lo de classes. La seva intenció és seleccionar les mateixes classes com a propietats naturals que l'usuari dels universals escolliria. Però ell considera els universals com maquinària immòbil, sobreposada de manera fictícia sobre la diferència objectiva primitiva entre les propietats naturals i les altres. ³

Però, altra vegada, cal de postular una **noció primitiva d'exemplificació** o fusió per explicar la **relació entre l'universal i el particular** o una **relació primitiva de semblança entre els trops**.

Tercera opció
Totes les propietats, incloses les naturals, són només classes.
No hi ha ni universals, ni trops.
El que marca les classes que són classes naturals és primitiu .
No hi ha una explicació substantiva d'aquest fet.

Figura 35. Tercera opció per respondre a la pregunta què fa especials a les classes naturals?

² David Lewis, New Work for a Theory of Universals (1983).

³ David Lewis, New Work for a Theory of Universals (1983).

Així, la proposta de les teories pluralistes és, d'una banda, prendre les **classes**; d'altra banda, poden agafar els **universals d'Armstrong** (si bé cal considerar la fusió primitiva) o **nominalisme amb trops** (i determinar que ser membre és primitiu).

Edwards
Es pregunta si és realment tan negatiu postular que alguna relació és primitiva .
Totes les teories necessiten postular quelcom de primitiu.
El nominalisme de Lewis posa aquesta primitivitat al davant de tot.

Figura 36. Edwards i el problema dels primitius

Totes les teories pluralistes acaben tenint dos primitius:

Noció de ser membre d'una classe	Relació d'exemplificació i fusió
Per tal de tenir classes abundants.	O semblança de trops.
	O diferència entre classe natural i no natural.

Figura 37. Primitius de les teories pluralistes

Metafísica II

-2-

Identitat personal

Professora: Marta Campdelacreu Arques (marta campdelacreu@ub.edu)

2.1 Introducció

Hi ha diverses preguntes que envolten la qüestió de la identitat personal: la seva rellevància, la seva naturalesa, la seva demostrabilitat...

Identitat numèrica sincrònica		nica Identitat numèrica diacrònica			
Instant temporal.			Persistència en el temps.		emps.
Persona A	а	Temps t	Persona A	а	Temps t₁
Persona B	a	remps t	Persona B	a	Temps t ₂

Figura 1. Identitat numèrica sincrònica i diacrònica

Aquesta assignatura, però, se centra en la **identitat metafísica**: *quin tipus d'entitats som? Quina és la nostra naturalesa?*

2.2 Animalisme

Un dels defensors més importants de l'animalisme és Eric Olson. Tot i ser històricament molt impopular (ara comença a agafar tracció), la tesi sembla bastant intuïtiva. Els éssers humans són entitats materials: en concret, animals, organismes. La pregunta què soc? sembla remetre a quin objecte soc?

Animalisme
Els éssers humans són numèricament idèntics a un animal .
Són organismes biològics .

Figura 2. Animalisme

2.2.1 Primer argument

El **primer argument** de l'animalisme és que l'ésser humà és un **animal pensant**. Intuïtivament, s'assoleixen les següents premisses:

Premissa 1	Es considera l'animal que està on s'està la persona.	
	L'animal sembla te	enir estats mentals .
	Comparteixen	Cervell.
Premissa 2	els mateixos :	Sistema nerviós.
		Entorn.
	L'animal mostra el mateix comportament que mostraria que la persona té ment.	
Premissa 3	De fet, l'animal sembla tenir tots els estats mentals que té la persona.	

	Si la persona i l'animal no són el mateix objecte, aleshores hi ha dos éssers
Premissa 4	pensant els pensaments de la persona: l'animal pensant i la persona pensant.
	Per a cada pensament hi hauria dos pensadors .
No hi ha dos éssers pensants pensant els pensaments de la persona	
Premissa 5	lloc i moment.
Conclusió	La persona i l'animal que està on la persona està són un sol objecte.

Figura 3. Argument de l'animal pensant

2.2.2 Segon argument

El **segon argument** presenta l'ésser humà com a **animal essencialment**. Això no vol dir que no sigui **molt diferent de la resta** dels animals; per exemple, pel fet que té *autoconsciència*. Però té la **mateixa naturalesa** que la resta dels animals: és un **organisme biològic**.

Organisme
Es caracteritza per tenir vida en el sentit biològic del terme.

Figura 4. Organisme

Seguint a Locke, Olson defineix:

Vida d'un organisme
Esdeveniment biològic auto-organitzat que manté l'estructura interna complexa de l'organisme.

Figura 5. Vida d'un organisme

L'ésser humà és particular concret, substància. No és esdeveniment, ni estat, ni aspecte d'una altra entitat. *Té* una vida; la qual és un esdeveniment. L'ésser humà té parts materials, que poden canviar al llarg del temps; però no parts immaterials.

2.2.3 Tercer argument

El tercer argument de l'animalisme es basa en la persistència al llarg del temps.

	Persistència d'un organisme	
L'organisme que és cada ésser humà persisteix en el temps en la		
	mesura que la seva vida continua.	
Cessació	L'esdeveniment que manté la seva estructura interna	
d'existència	característica no continua i no pot ser reprès .	

Figura 6. Persistència d'un organisme

Segons els animalistes, la **continuïtat psicològica no** és ni **necessària** ni **suficient** per a la **persistència** pròpia. Un animal humà comença a existir essent un **embrió**; però els embrions no tenen **capacitats mentals**: la continuïtat psicològica no és necessària per a la persistència. Hi ha éssers humans en un estat **vegetatiu** irreversible; però continuen sent idèntics a l'animal humà sense estats mentals.

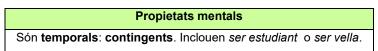

Figura 7. Propietats mentals

Aquest tipus d'argument troba dificultats davant l'escenari del **príncep i el sabater**, de **Locke**. S'adapta amb el **transplantament** del cervell de l'**Anna** al cos de la **Lana**, a qui prèviament s'ha extirpat el cervell. El **cos** que rebrà el cervell de l'**Anna**, quan es desperti de l'operació, serà **psicològicament continu** amb l'**Anna**.

L'animalisme considera que, quan a l'organisme idèntic a l'Anna se li ha extirpat el cervell, ha continuat amb vida gràcies a la tecnologia. Per tant, l'organisme que és l'Anna no se n'ha anat amb el cervell de l'Anna. Paral·lelament, l'organisme idèntic a la Lana només ha patit un transplantament de cervell, tan inconsequent com si li haguessin trasplantat un fetge.

Així, després del transplantament, l'**Anna** és l'**organisme sense cervell** i la **Lana**, l'**organisme amb un nou cervell** i una vida mental completament nova.

2.2.4 Quart argument

Però la defensa de l'animalisme es complica encara més en casos d'identitat en un moment de temps com ara el de germans siamesos amb una fusió prou severa per no poder separar-los sense que perdin la vida.

2.3 Constitucionalisme

Constitucionalisme
Una persona està constituïda per un animal , organisme.
Hi ha dos objectes al mateix lloc.

Figura 8. Constitucionalisme

Els constitucionalistes afirmen que els éssers humans tenen propietats **incompatibles** amb ser **animals** (*ser essencialment capaços de pensar, autoconsciència*), però estan **co-ubicats** amb un animal, negant d'aquesta manera el sentit comú. Les persones són **objectes materials**, sense tenir parts immaterials; com ja afirmaven els **animalistes**.

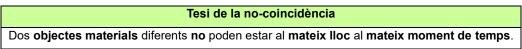

Figura 9. Tesi de la no-coincidència

Els constitucionalistes responen a la **no-coincidència** afirmant que dos objectes materials poden ocupar el **mateix espai i temps** si estan fets de la **mateixa matèria**. Però no són la mateixa cosa perquè tenen **propietats diferents**.

2.3.1 Relació de constitució

Lyanne Rudder **Baker** proposa l'exemple d'una **tassa**, que emmiralla l'exemple d'Allan **Gibbard** de l'estàtua Goliat. La tassa està feta d'un **tros de ceràmica**; l'estàtua, d'un **tros de fang** (*Lumpl*). Si s'aixafés el fang o la ceràmica, aquests seguirien existint... però l'estàtua i la tassa no. Per tant es troba que **coincideixen materialment** però, com que tenen **propietats diferents**, han de considerar-se objectes diferents...

Figura 10. La tassa i el tros de ceràmica

La **relació de constitució** s'ha de **relativitzar** a moments de **temps**, perquè les parts materials que componen els objectes són susceptibles a **canvi**, mantenint encara la **identitat** original.

Circumstàncies favorables Allò que propicia l'existència de quelcom.

Figura 11. Circumstàncies favorables

Un tros de fang ha d'estar en **circumstàncies favorables** per trobar una estàtua en el seu *lloc*. **Baker** estableix:

ser F és la propietat primària de x (ser un tros de fang)

ser G és la propietat primària de y (ser una estàtua)

$$ser F \neq ser G$$

D són circumstàncies favorables per a G (circumstàncies favorables de ser estàtua)

F* és la propietat de tenir la propietat de ser F com a propietat primària

G* és la propietat de tenir la propietat de ser G com a propietat primària

Aleshores, segons Baker:

x constitueix y a $t =_{df}$

- (a) x i y són espacialment coincidents a t
- (b) x és a D a t
- (c) És necessari que:

$$\forall z [(F^*_z t \land D(z_t)) \rightarrow \exists u (G^*_u t \land u \text{ \'es espacialment coincident amb } z_t)]$$

Cal que, per a tot z, si és un tros de fang en t i està en circumstàncies favorables per ser **estàtua**, aleshores existeix almenys un u que és una estàtua i és espacialment coincident amb z a t.

(d) És possible que:

 $\exists x(t) \land \nexists w(G^*_{w}t \land w \text{ \'es especialment coincident amb } x_t)$

Hi ha un **món possible** on x **existeix** a t i **no existeix** cap objecte w que sigui una estàtua i sigui espacialment **coincident** amb x a t.

(e) Si y és **immaterial**, aleshores x **també** és immaterial

Cal establir clarament la diferència entre constitució i composició:

Composició	Constitució
Tenir com a parts pròpies	Estar fet materialment de

Figura 12. Diferència entre composició i constitució

El constitucionalisme, doncs, estableix que som persones, però no animals. Tanmateix:

Constitució	En certs moments podem estar constituïts per:		Animals Parts inorgà	niques
	Si fossin possibles els	Primer per	Un animal	i parts
Intercanvis	transplantaments cerebrals,	Després per	Un cervell	inorgàniques.
	podríem estar constituïts :	Després per	Un animal	inorganiquoo.

Figura 13. Constitucionalisme

Per tant, en tot moment coincidim amb quelcom material.

2.3.2 Creació i persistència al llarg del temps

Segons Baker, els organismes humans són diferents de les persones.

Creació
Quan un organisme humà desenvolupa perspectiva de primera persona .
Un nou objecte, una persona , comença a existir coincidint espacialment amb l'organisme.

Figura 14. Creació

Per tant, la diferència fonamental entre persones i organismes és:

Persona	Organisme humà
Té una perspectiva de primera	Té propietats de tipus biològic
persona de manera essencial.	de manera essencial.

Figura 15. Diferència entre persona i organisme humà

Es defineix la perspectiva de primera persona:

	Perspectiva de primera persona
Perspectiva	És una experimentació de la realitat des d'una orientació particular .
Primera persona	L'orientació prové del propi punt de vista del subjecte.

Figura 16. Perspectiva de primera persona

2.3.3 Perspectiva de primera persona en humans

El **fetus humà** és capaç de mantenir una **perspectiva rudimentària** de primera persona i, doncs, passa a constituir una **persona**. Hi ha dues **condicions** de **perspectiva rudimentària**:

Perspectiva rudimentària de primera persona
Entitat conscient (sensible).
Intencionalitat: afegeix una certa capacitat per a un comportament dirigit a aconseguir objectius.

Figura 17. Perspectiva rudimentària de primera persona

Només els **nens** (a diferència de la resta d'animals, que tenen la **perspectiva rudimentària**) són capaços d'**adquirir** o **desenvolupar** una **perspectiva de primera persona robusta**.

Perspectiva de primera persona robusta

Amb l'adquisició de llenguatge s'assimilen nous conceptes i, arribats a cert punt, s'arriba a un autoconcepte que permet concebre's, en primera persona, a una mateixa com a una mateixa.

Figura 18. Perspectiva de primera persona robusta

La perspectiva de primera persona robusta és una capacitat dependent del llenguatge: s'hi necessita la interacció social i lingüística. Algunes manifestacions d'aquesta perspectiva serien:

- (Jo) em pregunto com (jo) seré de gran.
- (Jo) dubto que (jo) ho suporti.
- (Jo) et prometo que (jo) vindré.

La perspectiva de **primera persona** permet la **persistència** al llarg del temps:

Persistència al llarg del temps
Una persona persisteix en el temps en la mesura que exemplifica
la seva perspectiva de primera persona durant aquest temps.

Figura 19. Persistència al llarg del temps

2.3.4 Crítica

El **constitucionalisme** afirma que **no** som **idèntics** als **animals** que ens **constitueixen**. Es torna al problema de l'animal pensant, vist amb l'**animalisme**:

Premissa 1	Es considera l'animal que està on s'està la persona.		
	L'animal sembla tenir estats mentals .		
	Comparteixen	Cervell.	
Premissa 2	els mateixos :	Sistema nerviós .	
	olo matoixoo.	Entorn.	
	L'animal mostra el mateix comportament que mostraria que la persona té ment.		
Premissa 3	De fet, l'animal sembla tenir tots els estats mentals que té la persona.		
	Si la persona i l'animal no són el mateix objecte, aleshores hi ha dos éssers		
Premissa 4	pensant els pensaments de la persona: l'animal pensant i la persona pensant.		
	Per a cada pensament hi hauria dos pensadors.		
Premissa 5	No hi ha dos éssers pensants pensant els pensaments de la persona al mateix		
i Telliləsa 3	Iloc i moment.		
Conclusió	La persona i l'an	imal que està on la persona està són un sol objecte.	

Figura 20. Problema de l'animal pensant

El **constitucionalisme** de **Baker** voldria rebutjar l'argument a partir de la **Premissa 2**: distingeix entre la persona (*perspectiva en primera persona*) i l'animal (*organisme viu essencialment*). Però el problema conclou que la persona i l'animal són **un sol objecte**, i no dos objectes coincidents, portant a una **contradicció** si se li assignen propietats diferents.

Metafísica II

- 3 -

El problema del canvi

Professora: Marta Campdelacreu Arques (marta campdelacreu@ub.edu)

3.1 La paradoxa

	Paradoxa
i	Un argument aparentment vàlid.
ii	Amb premisses aparentment vertaderes.
iii	I una conclusió aparentment falsa .

Figura 1. Noció tradicional de paradoxa

És central el mot aparentment.

Aparença
Existeix una justificació <i>prima facie</i> per creure quelcom.

Figura 2. Aparença

Les **paradoxes** són tals que no només existeix justificació *prima facie* per a cadascuna de les afirmacions (*i, ii, iii*), sinó que **no tota justificació pot ser una justificació en última instància**.

Aspecte negatiu de la paradoxa Hi ha una simetria entre la justificació de les afirmacions (i, ii, iii) que fa molt difícil decidir quina de les justificacions hauria de ser rebutjada.

Figura 3. Aspecte negatiu de la paradoxa

Ted **Sider** escriu:

[EI] desafiament és que **persistència** a través del canvi és **inconsistent** amb la **Llei de Leibniz**. [...] Consideri's qualsevol cas ordinari de canvi. Suposi's que em tallo els cabells. Semblaria que la persona abans de tallar-se els cabells, anomenem-la Cabellsllargs, té **propietats diferents** que la persona, Cabellscurts, després de tallar-se els cabells; una té els cabells llargs mentre l'altra té els cabells curts. La Llei de Leibniz sembla implicar que Cabellsllargs i Cabellscurts són **distints**, i per tant que jo **no sobrevisc a tallar-me els cabells**, donat que la persona després de tallar-me els

Donat qualsevol **cas ordinari de canvi**, un objecte passa de $\mathbf{t}_1$ (anomenem $\mathbf{A}$ l'objecte en aquest instant) a $\mathbf{t}_2$ (anomenem $\mathbf{B}$ l'objecte en aquest instant). *Aparentment*, donada la definició intuïtiva de canvi:

cabells no és la mateixa persona d'abans de tallar-me els cabells.

Noció intuïtiva de canvi	
i	Existeix un objecte .
ii	Que té propietats incompatibles en diferents moments.

Figura 4. Noció intuïtiva de canvi

Assumint que el món no és contradictori i d'acord amb (i), A és el mateix objecte que B.

Sider presenta l'argument de tal manera que Cabellsllargs (A) i Cabellscurts (B) són objectes que es consideren en un moment donat. Això li permet mantenir-se neutral respecte la identitat dels referents dels noms Cabellsllargs (A) i Cabellscurts (B).

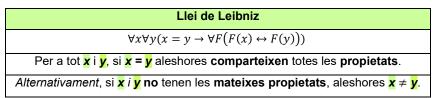

Figura 5. Llei de Leibniz

Aparentment, d'acord amb (ii), A i B tenen propietats incompatibles i segons la Llei de Leibniz són, doncs, objectes diferents. Però per què se'n segueix que tenen propietats incompatibles, i no propietats incompatibles en diferents moments?

La manera de **Sider** de presentar l'argument de manera que Cabellsllargs (**A**) i Cabellscurts (**B**) són **objectes** que es consideren en un **moment donat** duu a pensar que té sentit atribuir-los propietats **sense relativitzar** aquestes propietats de temps.

Tanmateix, tampoc és una solució dir-ho en argot (doncs podria ser que *doblegat-el-Dilluns* i *recte-el-Dimarts* són compatibles perquè són *propietats indexades temporalment*) si això només vol dir que, d'alguna manera, pots estar doblegat el Dilluns i recte el Dimarts.

Una resposta és **indexar les propietats al temps**; però David **Lewis** demana que la solució vagi acompanyada d'un **principi**.

Paradoxa del canvi		
а	Definició de paradoxa: argument aparentment vàlid amb premisses aparentment vàlides.	
P1	Aparentment, per la noció intuïtiva de canvi, el cas exemplificat és un cas de canvi.	
b	S'assumeix que el món no és contradictori .	
С	S'assumeix la Llei de Leibniz : si x = y aleshores comparteixen totes les propietats.	
P2	Aparentment, per la segona clàusula (ii) de la noció intuïtiva de canvi, A i B tenen	
1 2	propietats incompatibles i per tant per la Llei de Leibniz diu que no són el mateix objecte.	
С	Aparentment, el món és contradictori o té una contradicció.	

Figura 6. Paradoxa del canvi

3.2 Les solucions

Les solucions es poden agrupar en tres categories:

3.2.1 Temps i objectes

Es relativitzen els objectes al temps.

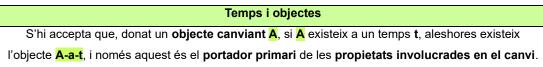

Figura 7. Temps i objectes

Inclou dues propostes, la primera de les quals és la Worm View.

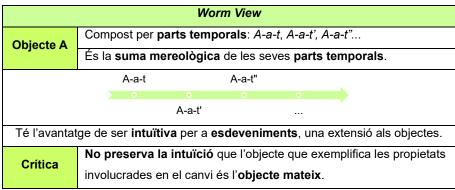

Figura 8. Worm View

La segona proposta és la Teoria dels Estadis.

Figura 9. Teoria dels Estadis

3.2.2 Temps i propietats

Es relativitzen les propietats al temps.

Temps i propietats S'hi accepta que, donat un **objecte canviant A** i una **propietat P** involucrada en el canvi, si **A** és **P** a **t**, aleshores existeix la propietat **P-a-t**, i només aquesta és el **predicada primàriament** de l'objecte.

Figura 10. Temps i propietats

Inclou l'estratègia del Relacionalisme.

Relacionalisme				
Propietats	Tota propietat és realment una relació binària on el temps és el seu segon relatum .			
Tropictats	(estar verd, a t), (estar madur, a t)			
És intuïtiu per algunes propietats: tenir vint-i-cinc anys no és la propietat aparentment monàdica				
ANYS(x), sinó la relació diàdica 25ANYS(x, t).				
	No preserva la intuïció que el canvi implica que l'objecte té propietats incompatibles.			
Crítica	Semblen desaparèixer les propietats intrínseques, perquè totes les propietats			
	involucrades en el canvi tindran el temps com a un dels seus <i>relata</i> .			

Figura 11. Relacionalisme

3.2.3 Temps i exemplificació

Es relativitza l'exemplificació (la possessió d'una propietat) al temps.

$$\forall x \forall y \left(x = y \to \forall \mathbf{P}_t \big(\mathbf{P}_t(x) \leftrightarrow \mathbf{P}_t(y) \big) \right)$$

La resposta involucra **canviar** la formulació de la **Llei de Leibniz** tal i com s'indica: *dos objectes* són iguals si l'un té certa propietat en un instant de temps alhora que l'altre té la mateixa propietat en el mateix instant de temps.

Temps i exemplificació

S'hi accepta que, donat un **objecte canviant A** i una **propietat P** involucrada en el canvi, si **A** és **P** a **t**, aleshores hi ha una **manera de tenir P** que consisteix en **tenir-a-t P**, i només aquesta última és la **manera primària de posseir P**.

Figura 12. Temps i exemplificació

Inclou l'estratègia de l'**Adverbialisme**.

Adverbialisme				
No existeix quelcom com tenir una propietat de manera absoluta (simpliciter).				
Realment es <i>té una propietat</i> d'una <i>certa manera</i> temporal.				
	No existeix <i>caminar</i> de manera absoluta, sinó <i>caminar de certa manera</i> : <i>lenta-ment</i> ,			
Exemple	ràpida-ment, tranquil·la-ment			
	Les propietats es tenen de manera temporal : tenir-P-en-t-ment, tenir-P-en t'-ment			
Crítica	És massa abstracta i metafòrica.			

Figura 13. Adverbialisme